

sonale til at udføre Arbejdet med den Mængde Korrespondance, som skal føres i Anledning af Paaligningen —, der har Udgifterne til Skattens Opkrævning været stigende, idet Portoen er blevet højere, Papir og Konvolutter dyrere og Lønningerne til Personalet højere; end de tidligere har været. Jeg er ikke i Stand til at sige, hvorledes det 1 pCt.s eller 1½ pCt.s Vederlag for Opkrævningen i al Almindelighed staar i Forhold til de virkelige Udgifter i Kommunerne; men det vil jeg antage, vi maa undersøge i det Udvalg, der formodentlig vil blive nedsat om denne Sag. Jeg kunde ogsaa tænke mig en anden Form for Vederlaget end netop et procentvist Vederlag, men derom kan vi maaske forhandle i det Udvalg, der nedsættes. Jeg synes, at i alt Fald bør Kommunerne være skadeløse og ikke have nogen ekstra Udgift ved Opkrævningen af Statsskatten, hvad Kommunerne meget let faar. Jeg kan saaledes nævne, at den Kommune, hvis Sogneraad jeg er Formand for, har f. Eks. maattet indbetale et Beløb af 100 000 Kr. for en Skatteydere Skat. Denne Skatteyder er ikke i Stand til at betale de 100 000 Kr., og han er vist ikke den eneste, der er stillet saaledes. I Fjor blev han sat til en Skat af 100 000 Kr. og har nu slet ikke Evne til at betale selv et meget lille Beløb deraf. I al den Tid, de Penge, vi saaledes har indbetalt, staar hos Staten, forrentes de med 4 pCt. — jeg er naturlig ganske sikker paa, at vi faar dem tilbage —, men naar vi skal forrente disse Penge, som vi maa laane paa en Kassekredit for at kunne indbetale dem, maa vi svare 8 pCt. Kommunen lider altsaa et direkte Tab ved at skulle staa i Forskud overfor Staten med disse Penge.

Jeg har hørt fra flere Kommuner, at naar de i Januar skal indbetale Statsskatten, saa vil der mangle meget store Beløb i, at de har faaet Statsskatten ind; men de skal paa en eller anden Maade skaffe Pengene til Staten, og derved lider de et betydeligt Rentetab. Kommunerne er nemlig nødte til at indbetale Pengene; for selv om en Kommune har ret store Beløb til gode hos Staten, forlanges der dog Afregning paa Dato af Kommunen, og hvis Pengene ikke indbetales den bestemte Dag, faar samtlige Sogneraadsmedlemmerne Dagsmulkter. Deter jo haarde Vilkaar. Det faar endda være, at man skal sende Pengene ind paa Dato, naar man overhovedet faar dem, men noget

andet er, at man, naar Skatten ikke er betalt, dog alligevel skal sende Pengene ind. Jeg vil henstille, om man ikke paa en eller anden Maade kunde træffe noget lempende Bestemmelser, thi jeg tror, at der er enkelte Kommuner, for hvem det næsten vil blive umuligt at indbetale Beløbene til den rigtige Dato, naar de ikke selv har faaet dem. Der var i Lovene af i Fjor Lempelser med Hensyn til Indtægter paa 3 000 Kr., forsaavidt vedkommende Skatteyder ikke havde en Formue af over et vist Beløb — jeg erindrer ikke lige i Øjeblikket hvilket Beløb. Dette Beløb 3 000 Kr. er forhøjet til 4 000 Kr. Det er sikkert i god Overensstemmelse med Pengenes mindre Værdi, at Ministeren saaledes foreslaar 4 000 sat i Stedet for 3 000. Men der er et andet Omraade, hvor Ministeren ikke foreslaar Ændringer, og hvor jeg synes, at saadanne var aldeles paatrængende nødvendige. Jeg tænker paa Fradraget for hver enkelt Skatteyder og Fradraget for Børn. Disse staar fremdeles paa de gamle Beløb fra 1903, og det vil jo altsaa sige, at Skattefritagelsen ikke paa langt nær svarer til det, man tænkte sig i 1903. Disse Beløb maa fordobles adskillige Gange, hvis de tilnærmelsesvis skal svare til, hvad man oprindeligt tænkte sig. Ved, at der ikke er foretaget Ændringer i denne Retning, er det desuden blevet saaledes, at de allerfleste alderdomsunderstøttede, forsaavidt der ydes dem en nogenlunde human Understøttelse, bliver statsbeskattet, og det har ganske sikkert ikke været Meningen i 1903, da man gennemførte de Fradrag. De alderdomsunderstøttede kan ikke forstaa, at de skal betale Statsskat. Hvis man skal yde et gammelt alderdomsunderstøttet Ægtepar, som slet ikke kan tjene noget selv, en Understøttelse, med hvilken de nogenlunde skal kunne klare sig, kan den ikke være under en 1 600 Kr. De har derefter kun Krav paa et Fradrag paa 600, 700 eller 800 Kr., alt under Hensyn til, om de bor paa Landet, i en Købstad eller i København, og de vil altsaa komme til at svare Statsskat af en Indtægt paa flere Hundrede Kroner. Et Børnefradrag paa 100 Kr. betyder heller ikke noget virkeligt i disse Tider. Vi maa ganske betydeligt højere op. Saa vidt jeg ved, har man ude paa Frederiksberg — og Kommunalraadet derude kan ikke beskyldes for at være radikalt — vedtaget, at Børnefradraget skal være 500 Kr. Det anser jeg ogsaa for mere passende end 100 Kr., og naar en saa